

Arrest

nr. 228 750 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten
D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.
De verzoekende partij dient op 25 juli 2018 een verzoek in om internationale bescherming.

Op 17 september 2018 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij kennelijk ongegrond. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 3 mei 2019 met nummer 220 706 verwerpt de Raad het beroep.

Op 9 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}). Dit is de bestreden beslissing die via aangetekend schrijven op 15 juli 2019 aan de verzoekende partij ter kennis is gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [H.] + 3 kinderen: [B., A.-M.] (X); [B.,M.] (X); [B.M.,J.] (X)
voornaam : [S.]
geboortedatum : X
geboorteplaats : [S.]
nationaliteit : Servië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/09/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing kennelijk-ongegrond genomen en op 03/05/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen behandeld.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft geen contact meer met haar land van herkomst. Een terugkeer naar haar land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekster beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al haar dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België. Verzoekster wijst erop dat haar meerderjarige kinderen in België verblijven.

Indien verzoekster verplicht zou worden naar haar land van herkomst terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zal worden van haar man, familie vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

Hoewel art 8 EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen(EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr; RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

Het gezinsleven van verzoekster was, op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gekend aan deze laatste. Er kan niet worden betwist dat er op geen enkele manier wordt verwezen naar dat gezinsleven in de bestreden beslissing. Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)

Verzoekster kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond.

[...]

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen

van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Er is in casu geen spoor te bespeuren naar een individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan.

De verwijderingsmaatregel bevat geen enkele motivering over het gezins- en familieleven van de verzoekster. Noch blijkt uit het administratief dossier dat hiermee rekening werd gehouden. De verwerende partij was duidelijk op de hoogte van de gezinssituatie van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

De schending van art. 74/13 van Vreemdelingenwet staat dan ook vast.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen.

Artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, stipuleert immers dat: “(...).”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende: “(...).”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17.09.2018 een beslissing kennelijk-ongegrond heeft genomen en de rvv deze beslissing op 03.05.2019 heeft bevestigd, zodat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker diende te worden afgeleverd.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden.

De gemachtigde van de Minister heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevinden, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Voor zoveel als nodig merkt verweerder op dat artikel 7 van de wet als volgt luidt: "(...)"

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Minister op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond werd bevonden.

In casu toont verzoekende partij evenwel geen schending aan van enige hogere rechtsnorm.

De motieven weergegeven in de bestreden beslissing volstaan derhalve om de in casu bestreden beslissing te ondersteunen en hebben betrekking op de concrete situatie van verzoekende partij. Terecht werd vastgesteld door de gemachtigde van Minister dat de asielprocedure van verzoekende partij werd beëindigd, zodat rehtens werd beslist aan verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij eerst en vooral tracht voor te houden, werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het familieleven van de verzoekende partij. Verweerder wijst erop dat de synthesenota dd. 09.07.2019 het volgende vermeldt:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

(...)"

- Gezins- en familieleven : betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen, die allen de procedure van hun moeder volgen. Het is in het belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven. Zij zijn allen eveneens voorwerp van het BGV en bijgevolg zal hun gezinskern behouden blijven. Daarnaast verklaarde betrokkene dat haar moeder en niet in België verblijven, doch zij maken geen deel uit van de gezinskern. Tot slot verklaarde betrokkene dat zij sinds augustus 2014 een relatie heeft met een legaal in België verblijvende man, waarmee ze wettelijk samenwoont sinds 31/10/2018. Het loutere feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met deze man, volstaat op zich niet als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Betrokkene brengt geen enkel bewijs aan van een eventuele duurzame en stabiele relatie. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de vermeende partner van betrokkene de vader is van de twee in België geboren minderjarige kinderen. Betrokkene gaf dit niet te kennen tijdens haar gehoor, op de geboorteaktes staat geen vader vermeld en dit blijkt evenmin uit het rijksregister. Het staat betrokkene bovendien vnl om alle voor haar beschikbare procedures te benutten, deze in het kader van gezinshereniging inbegrepen. In het verleden diende de moeder van betrokkene namens haarzelf en de toen nog minderjarige betrokkene een aanvraag 9bis in, die onontvankelijk verklaard werd.

(...)"

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nopens het gezins- en familieleven geheel terecht heeft vastgesteld dat de moeder en niet van verzoekende partij niet tot de gezinskern behoren.

In zoverre verzoekende partij wijst op de aanwezigheid van de minderjarige kinderen (verweerder neemt aan dat in zoverre 'meerderjarige' kinderen in het verzoekschrift werd opgenomen dit een materiële vergissing is), werd geheel terecht vastgesteld dat zij ook het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing en aldus ook samen met hun moeder het grondgebied zullen moeten verlaten. Er is geen scheiding voorzien tussen de moeder en haar kinderen.

De verzoekende partij gaat hier niet op in en doet aan voormelde gedegen motieven dan ook geen afbreuk.

Verweerder wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "(...)."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verzoekende partij beroept zich, blijkens de uiteenzetting in het eerste middel, op het volgende: "Al haar dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België."

Verzoekende partij legt evenwel geen enkel bewijs voor van dit voorgehouden privéleven, zodat haar aanspraken alleen al om die reden dienen te worden afgewezen.

Bovendien licht verzoekende partij op geen enkele wijze toe waarom de voorgehouden banden een beschermenswaardig karakter zouden hebben. Zij beroept zich klaarblijkelijk op strikt gewone sociale relaties, die niet onder de bescherming van art. 8 EVRM vallen.

Zie in die zin:

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...) Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)" (R.v.V. nr. 75.742 van 24 februari 2012)

Verder wordt gewezen op de aanwezigheid van haar man in België. De gemachtigde van de Minister heeft hieromtrent in de nota gemotiveerd :

"Tot slot verklaarde betrokkene dat zij sinds augustus 2014 een relatie heeft met een legaal in België verblijvende man, waarmee ze wettelijk samenwoont sinds 31/10/2018. Het loutere feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met deze man, volstaat op zich niet als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Betrokkene brengt geen enkel bewijs aan van een eventuele duurzame en stabiele relatie. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de vermeende partner van betrokkene de vader is van de twee in België geboren minderjarige kinderen. Betrokkene gaf dit niet te kennen tijdens haar gehoor, op de geboorteaktes staat geen vader vermeld en dit blijkt evenmin uit het rijksregister. Het staat betrokkene bovendien vnl om alle voor haar beschikbare procedures te benutten, deze in het kader van gezinshereniging inbegrepen. In het verleden diende de moeder van betrokkene namens haarzelf en de toen nog minderjarige betrokkene een aanvraag 9bis in, die onontvankelijk verklaard werd."

*De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.
Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.*

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden/ontwikkelen.

Zij gaat daar zelfs niet op in. Haar samenwonende partner zou haar en de kinderen kunnen vergezellen naar het land van herkomst, dan wel haar en de kinderen er af en toe gaan bezoeken.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding onmogelijk zou zijn.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E.1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

[...]

Verzoekende partij beroept zich verder op een vermeende schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ter ondersteuning houdt zij voor dat er in casu geen spoor te bespeuren zou zijn van een individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard zouden gaan.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Minister, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Uit de synthesesnota blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie rekening gehouden heeft met het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd: “[...]”

Uit de uiteengezette bespreking van artikel 8 EVRM in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij blijkt afdoende dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op een beschermingswaardige relatie.

Verzoekende partij toont dan ook geen schending aan van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.1.3. De verzoekende partij verduidelijkt niet welke artikelen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden door de bestreden beslissing.

Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van voornoemde wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

Aangezien *in casu* geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan niet ingezien worden hoe deze bepaling zou kunnen geschonden zijn.

De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij definitief is afgesloten en dat er vastgesteld dient te worden dat de verzoekende partij zich op het grondgebied bevindt zonder de noodzakelijke documenten, namelijk een geldig paspoort met een geldig visum.

De verzoekende partij betoogt dat er in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt verwezen naar haar gezinssituatie, terwijl de verwerende partij hiervan wel op de hoogte was. Er dient op gewezen te worden dat de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhouden zodanig dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering daaromtrent moet bevatten. Wel is het duidelijk dat geen bevel kan worden afgegeven zonder voorafgaandelijk onderzoek door de gemachtigde naar een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM. Dit kan eveneens uit het administratief dossier blijken. Het administratief dossier bevat een (synthese)nota waarin de elementen in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel zijn onderzocht, waaronder ook het gezinsleven waarop de verzoekende partij zich steunt. Er kan verwezen worden naar de verdere bespreking van deze bepalingen onder punt 2.1.4. van dit arrest.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt ook niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.4. Het bestreden bevel vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

De verzoekende partij betwist noch weerlegt de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de minister die aanleiding gaven tot het bestreden bevel, maar ze is van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar individuele situatie, met name haar gezinssituatie. Zij betoogt dan ook dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekende partij beroept zich op haar gezinsleven met haar drie minderjarige kinderen en haar partner, de heer M.K.Z.

Zoals reeds gesteld wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij. Echter kan in het administratief dossier wel een (synthese)nota gevonden worden, waarin artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet 'geëvalueerd' wordt:

"Evaluatie artikel 74/13

[...]

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

- Hoger belang van het kind : betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen, die allen de procedure van hun moeder volgen. Het is in het belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven. Zij zijn allen eveneens voorwerp van het BGV en bijgevolg zal hun gezinskern behouden blijven.*

- Gezins- en familieleven : betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen, die allen de procedure van hun moeder volgen. Het is in het belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven. Zij zijn allen eveneens voorwerp van het BGV en bijgevolg zal hun gezinskern behouden blijven. Daarnaast verklaarde betrokkene dat haar moeder en niet in België verblijven, doch zij maken geen deel uit van de gezinskern. Tot slot verklaarde betrokkene dat zij sinds augustus 2014 een relatie heeft met een legaal in België verblijvende man, waarmee ze wettelijk samenwoont sinds 31/10/2018. Het loutere feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met deze man, volstaat op zich niet als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Betrokkene brengt geen enkel bewijs aan van een eventuele duurzame en stabiele relatie. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de vermeende partner van betrokkene de vader is van de twee in België geboren minderjarige kinderen. Betrokkene gaf dit niet te kennen tijdens haar gehoor, op de geboorteaktes staat geen vader vermeld en dit blijkt evenmin uit het rijksregister. Het staat betrokkene bovendien vrij om alle voor haar beschikbare procedures te benutten, deze in het kader van gezinshereniging inbegrepen. In het verleden diende de moeder van betrokkene namens haarzelf en de toen nog minderjarige betrokkene een aanvraag 9bis in, die onontvankelijk verklaard werd.*

- Gezondheidstoestand : de moeder van betrokkene diende destijds namens haarzelf en de toen nog minderjarige betrokkene een aanvraag 9ter in, die ongegrond verklaard werd. Geen medische elementen in het dossier sindsdien die een verwijdering in de weg staan.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit bovenstaande nota blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de drie minderjarige kinderen van de verzoekende partij, die ook in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werden vermeld. Er wordt gesteld dat zij de procedure van de verzoekende partij volgen, waardoor zij

niet van elkaar gescheiden worden. Verder wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder en nicht niet aanvaard. Er wordt gesteld dat deze personen geen deel uitmaken van de gezinskern van de verzoekende partij. Dit wordt door haar niet betwist. Bovendien blijkt een dergelijke visie ook uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen en banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, § 76; ook: EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Wat betreft de relatie van de verzoekende partij met haar voorgehouden partner, stelt de verwerende partij het volgende: *“Tot slot verklaarde betrokkene dat zij sinds augustus 2014 een relatie heeft met een legaal in België verblijvende man, waarmee ze wettelijk samenwoont sinds 31/10/2018. Het loutere feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met deze man, volstaat op zich niet als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Betrokkene brengt geen enkel bewijs aan van een eventuele duurzame en stabiele relatie. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de vermeende partner van betrokkene de vader is van de twee in België geboren minderjarige kinderen. Betrokkene gaf dit niet te kennen tijdens haar gehoor, op de geboorteaktes staat geen vader vermeld en dit blijkt evenmin uit het rijksregister. Het staat betrokkene bovendien vrij om alle voor haar beschikbare procedures te benutten, deze in het kader van gezinshereniging inbegrepen.”*

De verzoekende partij betwist, laat staan weerlegt, deze motieven niet. Zij stelt in haar verzoekschrift enkel dat zij gescheiden zal worden van haar ‘man’. Zij laat echter na om een concreet (begin van) bewijs voor te leggen waaruit een duurzame en stabiele relatie kan blijken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij voorhoudt dat de heer M.K.Z. de natuurlijke vader van haar drie minderjarige kinderen is. Echter motiveert de verwerende partij dat dergelijke band niet blijkt uit de geboorteaktes van de twee jongste kinderen, die werden geboren in België. Hoewel uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij enkele malen heeft verklaard dat haar partner de vader is van haar twee jongste kinderen, zoals bij het verzoek om internationale bescherming en in het ontslagformulier materniteit van een ziekenhuis d.d. 7 augustus 2018, zijn deze loutere verklaringen onvoldoende om de motieven van de verwerende partij te weerleggen. De verzoekende partij laat ook na om in haar verzoekschrift hier verder op in te gaan. Bovendien dient er vastgesteld te worden dat het oudste kind van de verzoekende partij werd geboren in Frankrijk op 7 november 2015. Het administratief dossier bevat zijn geboorteakte, die werd neergelegd in het kader van het verzoek om internationale bescherming, waarin een zekere heer M.B., wiens achternaam alle drie de kinderen dragen, wordt aangeduid als vader. Uit deze geboorteakte blijkt ook dat de verzoekende partij in 2015 samen met de heer M.B. in Tours gedomicilieerd was. Dit is op zich weinig verenigbaar met de blote bewering van de verzoekende partij dat ze sinds augustus 2014 een relatie heeft met M.K.Z.

Aldus blijkt uit het voorgaande niet dat er onvoldoende rekening is gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont met haar summiere uiteenzetting ook niet aan dat de belangenafweging van de verwerende partij niet afdoende is. Bovendien wordt de verzoekende partij er door de verwerende partij nog op gewezen dat het haar vrij staat om alle voor haar beschikbare procedures te benutten, waaronder mogelijk ook de procedure gezinshereniging.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij door de bestreden beslissing gescheiden zal worden van vrienden en kennissen, doelt zij in wezen op een privéleven dat zij in België zou hebben ontplooid. Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip ‘privéleven’ niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. De verzoekende partij laat echter na om haar voorgehouden privéleven verder te concretiseren of enigszins te duiden. Aldus maakt zij geen schending van haar recht op een privéleven aannemelijk.

De verzoekende partij betoogt verder in haar verzoekschrift niet dat er geen of onvoldoende rekening is gehouden met het hoger belang van haar minderjarige kinderen of met haar gezondheidstoestand. Uit het voorgaande blijkt overigens dat er wel degelijk rekening is gehouden met deze elementen door de verwerende partij.

Gelet op voorgaande bespreking, dient er vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS